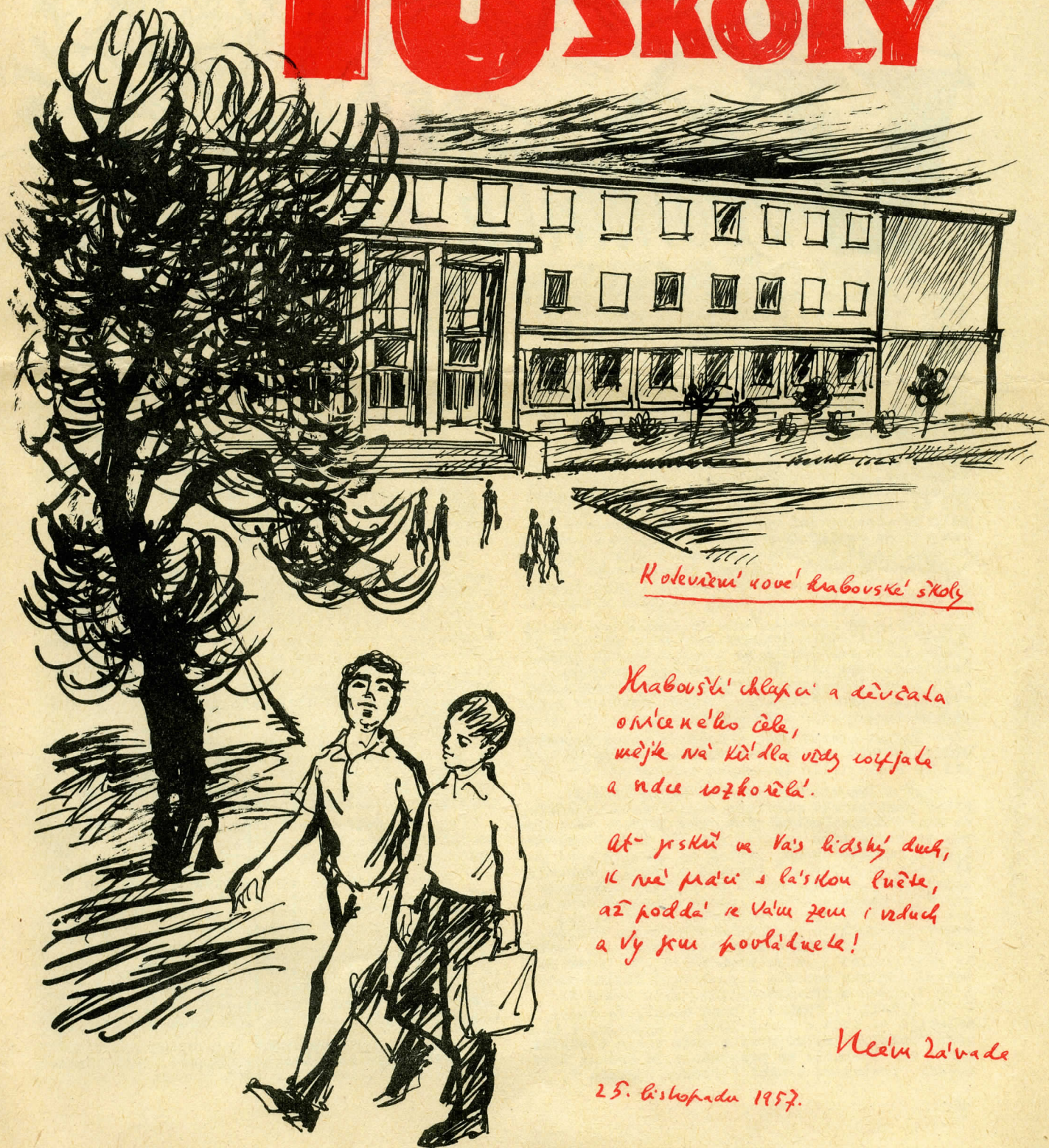


10 LET NAŠÍ ŠKOLY



Kolevici nové křabovské školy

Křabovští chlapi a děvčata
omlčeli ho čela,
mějke na křídla vždy vzpjalé
a ndce rozkročila!

Ať jstkať ve Vaš lidský duch,
il na práci s la'skou lučte,
až podda' se Vaše zem i vzduch
a Vy jsm poodlídnete!

Neem Závada

25. listopadu 1957.



Vzpomínka na začátky

Mám psát o počátcích ZDŠ v Hrabové. To je třeba už sáhnout skoro do historie před dvaceti lety. Nejde však o počátky školy, tenkrát národní. Ta už zde byla dávno před více než 100 lety a odchovála už mnoho generací. Na ni vzpomínají starousedlíci hrabovští a též zasloužilý umělec, básník Vilém Závada, který do vínku naší nové školy napsal krásné verše roku 1957. O té staré škole se mnoho dočteme ve staré školní kronice, která váže historii školy ještě s panstvím paskovským, patřícím hraběti Štolberkovi.

Škola, o které píši pár řádek pro osvěžení vzpomínek, se jmenovala v roce 1949 osmiletá střední škola, typ bývalé měšťanské školy, kterou do tohoto roku Hrabová postrádala. Děti musely po absolvování národní školy v Hrabové docházeti do osmiletky v Zábřehu nebo ve Vratimově, ba dokonce až v Paskově. Nějvětší počet jich byl v Zábřehu-Družstvě. Tam však v posledních letech začaly být již jen hosty trpěnými, protože všude na školách byl nedostatek školních místností.

Proto se rozhodl Jednotný národní výbor v Ostravě zřídit v Hrabové osmiletou střední školu. Toto rozhodnutí se stalo v červnu 1949. Ředitelem této nové školy jsem byl jmenován v červenci toho roku. Zároveň se jmenováním mne vyzval s. insp. František Kuchař, abych se s ním jel podívat na své nové působíště.

Školní budovy jsem v Hrabové dosud neznal a domníval jsem se, že nově založené škola se umístí ve stávajících školských budovách.

Ty ovšem stačily jen pro školu národní. Proto jsem ve zlé předtuše zeptal se s. Kuchaře, ve které škole budeme učit, kde je tedy ta budova, ve které máme umístit asi 150 dětí? Bez velikých rozpaků ukázal prstem na nedaleký sad proti škole se slovy: "Tam pod slívkou". Opravdu, ležely tam začátky dnešní nové školy - hromada starších desek a trámů, stará zasklená okna a několik dveří. Byl to rozbraný starý barák, který již po léta někde sloužil různým účelům. Teď měla být z tohoto materiálu postavena škola. Na prvý pohled jsem se přesvědčil, že tento materiál zdaleka nestačí k postavení školní budovy o 10 třídách s příslušenstvím. Tyto obavy mi z očí vyčetl s. Kuchař a hned dodal, že další materiál se dodá z Horní Lhoty u Kyjovic, z nouzové školy, která se ruší a bude volná v měsíci září, kdy lhotečtí se přestěhují do krásné nové budovy, postavené v akci "Obnova Slezska".

Tento školský barák však si musíme sami rozebrat a odvézt do Hrabové.

Jelikož nová osmiletá střední škola v Hrabové neměla své budovy a měla svou činnost zahájit 1. září 1949, poskytla jí škola v Zábřehu-Družstvě své pohostinství do ledna příštího roku, kdy budou baráky pro školu v Hrabové postaveny. Tyto podmínky mi byly tedy sděleny v měsíci červenci.

Obvodní národní výbor svolal veřejnou schůzi koncem července do sálu hostince "U lípy", kde měl tehdejší předseda ObNV s. Sobek seznámit rodiče se stavbou provizorní střední školy. JNV v Ostravě zastupoval tehdejší referent školského odboru s. Jan Dluhoš. Jeho zprávu o stavbě barákové školy vyslechli občané mlčky a rozpačitě a dlouho se neozýval ani náznak diskuze.

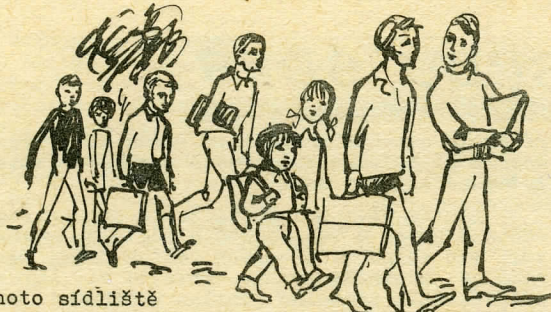
Ale to bylo jen sbírání sil k velikému odporu, který propukl mnohými hlasy, skoro najednou a důvodů proti bylo tolik, že vznikly obavy, že hrabovské děti budou nuceny nadále chodit do přespolečných škol. Předně to byly výčitky, že se na Hrabovou stále zapomíná (vodovod, kanalizace, pošta atd.), že jinde se staví honosné budovy, zinní stadiony i školy méně potřebné, že na Hrabovou zbývá jen starý barák, který bude jen na újmu zdraví jejich dětí. Mnohé námítky byly skutečně objektivní.

Po vyřčení všech námitek bojovná nálada přece jen ustála, když s. J. Dluhoš slíbil, ovšem nezávazně, že se postaví nová škola, pravděpodobně do tří let. Celá veřejnost pak přijala provizorní barák jako nutnost.

Od té chvíle nastaly starosti, aby v dohledné době, nejpozději do ledna příštího roku byla pod střechou aspon ta nejnutnější provizoria.

Napsat historii stavby těchto baráků by vyžadovalo mnoha a mnoha stránek. V nich by se objevily kapitoly veselé i plné obav, starostí, byly by tam místy i doklady o obětavosti mnoha občanů-rodičů, i kapitola o tom, jak bojovně nás přivítali občané Horní Lhoty a při rozebírání baráku na nás hleděli jako na zloděje; s jakými obavami po zkušenosti z Horní Lhoty jsme rozbírali další barák v Míchálovicích, který zatím sloužil za sklad sena pro soukromého povozníka.

Hlavním důvodem, proč bylo nutno založit samostatnou střední školu v Hrabové, byla výstavba sídliště Sídlovce v r.1948.



Z tohoto sídliště se očekával značný příliv dětí školou povinných pro oba stupně škol.

V té době byl však Šídlovec pro dědinu zcela cizím živlem a třebaže Šídlovec i dědina byly na společném katastru obce, vždy se obě části obce od sebe ostře a možno říci i nepřátelsky dělily na dva tábory.

Jednotícím živlem obou těchto částí Hrabové se měla stát škola. Ke chvále starých usedlíků Hrabové nutno přiznat, že přes odpor k nedostatečným barákům se nabilo dost občanů, kteří pomáhali svézti baráky z Horní Lhoty a Michálkovic zdarma, bez nároků na odměnu. Nemohu jmenovat však žádného z obavy, abych opomenutím některého nezpůsobil jim zbytečnou trpkost. Snad tehdejší obětavý předseda rodičovského sdružení s. Opěla by dovedl vyjmenovat všechny.

Stavbu baráků prováděl stavitel Leopold Kyša z Mariánských Hor. Práce šla hodně pomalu, protože stále scházel materiál, hlavně dřevo a to nebylo možno získat legální cestou, jelikož dle názoru předsedy JNV s. Kotase, stavba této školy nebyla plánována a dělala se "na černo".

Byli jsme však po mnohých prosbách vyslyšeni u tehdejšího ředitele VŽKG s. F. Kučery. Jeho příměrovou nám závod dodal na dostavění školy asi 16 m² desek a mnoho oken a dveří. Musím též dodat, že školský odbor JNV v Ostravě hleděl nás odškodnit za to, že jsme se stavbou měli hodně starosti a dodal nám též dosti učebních pomůcek přednostně a tak nám nahradil nedostatečnou péči při stavbě.

Když byla hrubá stavba baráku dokončena začátkem ledna 1950, nastala pro děti radostná práce školu vyzdobit a připravit si v ní radostné čisté prostředí. Tato doba patří k nejkrásnějším vzpomínkám mým, tehdejších šesti učitelů a též i dětí, které nejraději vzpomínají na tuto naši starou školu - dřevěnici. Zvláště první absolventi z roku 1950 dodnes tvoří kolektiv, který se vždy po pěti letech i s učiteli schází pravidelně. Naposled to bylo v září 1965.

Za těžkých podmínek vznikalo dílo po stránce materiální sice nedokonalé, ale zvládnuto bylo díky velikému úsilí a nadšení v budování s pomocí občanů a učitelů, hlavně lidí, kteří si zachovali až do konce kladný poměr ke škole.

Od školního roku 1950/51 nastala klidná školní práce a škola udržovala krok se školami s dlouhými již tradicemi a možno říci, byla dosti vysoce ceněna školským odborem JNV a po stránce výukové a výchovné byla dávana za vzor.

Se stavem školy však nebylo možno se na trvalo spokojit. Škola vyžadovala stálých oprav. Neúnosná situace nastala v roce 1953/54, kdy byla národní a střední škola spojena v jednotnou osmiletou školu od 1. - 8. postupného ročníku pod jednou správou. Tehdy škola vzrostla na 26 tříd. Tyto byly umístěny v šesti objektech od sebe dosti vzdálených.

Škola po stránce vyučovací byla jednotná, ale stavebně tak rozčleněná, že nenajde se daleko široko její obdoba. Nastala situace pro školu naprosto neúnosná po stránce zdravotní asi pro 800 dětí.

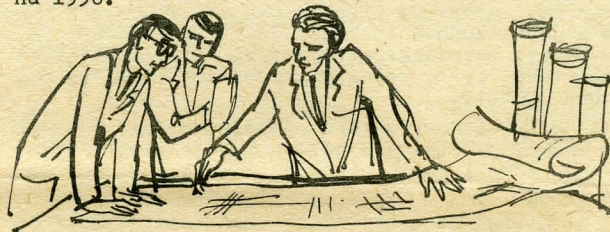
Nyní nastala hlavní starost. Prosadit co nejdříve stavbu nové budovy, přesvědčit MŠ, že musí být přednostně zařazena do plánu na nejbližší možnou dobu.

To znamenalo informovat MěNV a KNV a MŠ o stavu školy a stále se domáhat nové školní budovy. Naši situaci nejvíce chápal MěNV, bohužel už méně KNV, který neměl ani nejmenší snahu nám pomoci, ba ani jeho činitelé se nesnažili ověřit údaje, obsažené ve mnoha písemných intervencích, ačkoli Hrabová je od středu města vzdálená nejvýše 7 km.

Tepře po četných intervencích na MŠ v Praze (poslední byla doložena fotografickým materiálem o vyjíměčně špatném stavu školy), dostala se stavba školy do plánu na rok 1955. Tím se dělala hlavní práce dokončena. O překvapování nebylo nikdy nouze, tak ani v našich starostech. Když už byl vybrán komisionálně i pozemek pro školu (vedle hřbitova na Břehách), přišla nečekaná zpráva o odsunutí začátku stavby na rok 1956. A to již byl úvodní projekt nové školy vypracován Stavoprojektem v Prostějově. Přednost byla dána nové škole v Heřmanicích, která co do počtu dětí byla značně menší, avšak skoro tytéž neutěšené stavební podmínky.

Aby však znovu nebyla stavba naší školy odsunuta, bylo třeba věnovat stále úsilí proto, aby byl dobyt na MŠ závazný slib pro rok 1956. To se stalo v září 1955, kdy dokonce bylo určeno i staveniště nové a pro ně vyhlášen byl ihned stavební obvod.

Se stavbou nové školy bylo započato již v prosinci 1955, kdy prováděcí firma Stavosvit Gottwaldov, počal zařizovat staveniště nové školy. S prvním výkopem byla započata stavba v březnu 1956.



Stavba školy byla rozpočtena na jedenáct milionů Kčs. Zvýšený náklad byl způsoben zvláštní povahou stavby, jelikož celá stavba musela být vestavěna do izolační železobetonové vany, protože pozemek byl původně jedním z rybníků, které se táhly od Hrabové až do Paskova.

Stavba pokračovala přesně dle harmonogramu a odpovědně.

Projekt školy je vítězným soutěžním projektem a je dílem ing. arch. K. Pilsacka a ing. K. Bubeníčka ze Stavoprojektu Praha.

Vnitřní výzdobu vestibulu provedl akademický malíř J. Nedvídek, pražský mistr. Je provedena pryskyřičnými barvami, zvanou enkanobikou. Škoda, že si těchto nádherných a drahých děl dnešní mládež neváží a již na několika místech je poškodila. Vždyť to jsou díla v ceně 80.000 Kčs.

Stavba byla zhruba dokončena (až na tělocvičny) do prosince 1957 a v prvním týdnu prosince též kolaudována. Slavnostní otevření se konalo dne 15. prosince 1957.

Tímto dílem se dostalo obci Hrabové konečně důstojného stánku kultury a možno říci i mimořádné hodnoty, neboť škola je co do výstavnosti a účelnosti i co do vybavení jednou z nejlepších škol celé republiky.

Vzpomínám si na těch 12 let prožitých v Hrabové, většinou v práci a starostech, rád vzpomínám na učitelský sbor staré i nové školy s vděčností, že i oni pomáhali rádi radou i skutkem škole a mládeži, děkuji všem občanům dobré vůle, kteří upřímně a nezištně pomáhali nám dokončit dílo, které přetrvá několik generací.

Bohuslav Cigánek

V Ostravě - Porubě, dne 20. listopadu 1967

SLOVO PRO PŘEDSEDU SRPŠ

Když jsme se před deseti léty, roku 1957 v září přistěhovali do Hrabové na Šídlovec, byla pochopitelně první naše starost o to, jaká je tam škola, neboť jsme již měli dceru školou povinnou, a syn měl nastupovat za dva roky. Jaké bylo naše příjemné překvapení, když jsme zjistili, že nová moderní škola v Hrabové je před dokončením a že se v ní má zahájit vyučování ještě tohoto roku. Skutečně se tak stalo, dokonce ještě před vánoce a tak moje děti měly to štěstí vychodit všechny třídy v nové krásné škole.

Brzy na to jsem se zapojil do práce v SRPŠ, kde v těsné spolupráci s učitelským sborem jsme řešili a také vyřešili celou řadu problémů zajímavých obě strany, uspořádali jsme hodně akcí, ať již kulturních, sportovních nebo společenských a dokonce jsme přes prázdniny vybudovali pionýrské rekreační tábory. Z výtěžku jednorázového příspěvku rodiny (který oproti jiným školám nezvyšujeme) a společenských akcí (t.j. večírků, plešů) jsme zakoupili řadu přístrojů a pomůcek, kte-

ré škola nemohla uhradit ze svého rozpočtu. Rovněž přispíváme každoročně peněžním obnosem na lyžařské zájezdy a j.

Za tím vším se skrývá hodně dobrovolné a obětavé práce z řad rodičů a učitelů, kteří věnovali své volno ve prospěch našich dětí, bez nároků na jakoukoli odměnu. Dovolte mi, abych u příležitosti dnešního jubilea poděkoval jménem SRPŠ všem obětavcům, kteří se jakýmkoliv způsobem do této práce zapojili.

Chtěl bych ještě na závěr přát všem občanům Hrabové, aby si uchovali svoji školu do budoucna v takovém stavu, jaká je dnes a aby byla vždy plná jásajících mládí, toužících po vědění a také přeji celému učitelskému sboru v čele s ředitelem, aby se jim vždy jejich zodpovědná a všem nám prospěšná práce úspěšně dařila.

Podešva Antonín,
t.č. předseda SRPŠ

ZDŠ V OSTRAVĚ-HRABOVÉ SLAVÍ 10leté jubileum

15. prosince 1957 bylo slavnostně v Ostravě-Hrabové, Paskovská ulice, zahájeno vyučování v nové moderní budově základní devítileté školy. Je to budova architektonicky velmi dobře a účelně postavena. Je to pedagogický palác, který je ozdobou Hrabové.

Délka budovy je 120 m, boční křídlo, v němž je školní jídelna a 2 tělocvičny je dlouhé 30 m. Zvenku působí škola na pozorovatele impozantním dojmem.

Vnitřní prostory školy jsou velmi vkusně a hezky vymalovány. Stěny chodeb jsou vyzdobeny mnohými originály našich malířů. Ve vstupní hale jsou dva nástěnné obrazy v ceně 80.000 Kčs.

Ve škole je 25 učeben, 3 odborné pracovny a 2 dílny. Za školou je pozemek o výměře 73 a, který učitelům pracovního vyučování dělá velké starosti jak jej co nejlépe obdělat a co na něm zasít nebo nasadit.

Na škole působí kromě ředitele 25 učitelů, z nichž jsou jen 4 muži! Mezi vedením školy, učiteli i ostatními zaměstnanci školy vládne přátelské a soudružské vztahy. Všem se na škole líbí a nikdo z nich by nerad odcházel na jiné působiště. Co je však smutné, je skutečnost, že v tak krásné škole je stále méně dětí. Rok po jejím otevření se v ní učilo přes 900 dětí a nyní jich je jen 499!!!

O čistotu a pořádek ve škole a tím o zdraví našich dětí se stará školnice a 6 uklízeček. Svou práci mají rády a konají ji svědomitě.

Při škole je také školní družina, která má 2 oddělení, v nichž je 42 dětí, což je velmi málo, poněvadž zaměstnaných matek našich dětí je 352. Je škoda, že toto užitečné zařízení je zaměstnanými rodiči tak málo využíváno. O většinu dětí zaměstnaných matek pak pečují babičky nebo příbuzní a tato "péče" se projevuje na prospěchu těchto dětí!

Podobně není plně využita naše školní jídelna, v níž se stravuje jen 180 dětí. Školní jídelna je soudružkou Galašovou vzorně vedena a vaří se v ní velmi dobře.

Doufám, že rodiče, kteří tuto zprávu budou číst, se nad ní zamyslí a přispějí podle svých sil a schopností k dalšímu zvelebení školy.

Přáním všech učitelů této školy je, aby rodiče měli k nim i ke škole důvěru, aby společným a jednotným výchovným působením vychovali z hrabovských dětí vzdělané, čestné, pracovitě a našemu socialistickému zřízení věrné a oddané občany.

Čeněk Bura,
ředitel školy



ŠKOLA a patronátní složky

V roce 1959 podařila se dobrá věc: Naše škola získala patrona. Stal se jím závod 6 - kotlárna VŽKG, s jehož pomocí byl vybudován skleník, který je využíván k pěstitelským pracím. Jeho velikost 6 x 15 m je dostačující. Je připojen na dálkovou parní vytápění, podobně jako naše školní budova. Škoda jen, že jeho střecha je zhotovena z normálních pařeništních oken s dřevěnými rámy, které přes veškerou péči práce jen podléhají rychlému opotřebením než kdyby tomu bylo v případě celokovové zasklené střešní konstrukce.

Vedle skleníku máme vybetonované pařeniště o rozměrech 15 x 1,5 m, zhotovené za vydatné pomoci některých obětavých členů odbočky Svazu zahrádkářů a ovocnářů v Hrabové (s. Jan Minář, s. Jan Libiš, s. Jež) a člena SRPŠ s. Šarmana.

S touto odbočkou má naše škola patronátní úmluvu z roku 1962 o vzájemné spolupráci. Členové této odbočky pořádají každoročně besedy s našimi žáky o pěstování ovoce, zeleniny a květin i o včelařství (ss. Jan Minář, Jan Libiš, Olšanský, Vavrouška) a umožňují exkurze do zahrad svých členů i shlédnutí výstavy ovoce a zeleniny.

Naše školní zahrada je dosti velká, má výměru 1,3 ha; před školní budovou je okrasná část s vysazenými keřovými růžemi. Při zakládání této zahrady vydatně pomáhali nejen místní zahrádkáři, ale i členové občanských výborů (s. Ševčík). Bylo navedeno mnoho ať dobré ornice i méně kvalitní půdy s kamením a založen ovocný sad asi se 120 stromky.

Smlouva o spolupráci JZD s tehdejší osmi-
letou školou v Hrabové byla uzavřena 15.5.1959.
I když oficiálně není tato smlouva každoročně
prodlužována, přece spolupráce s JZD je dobrá
a škole prospěšná.

Čs. svaz požární ochrany - místní skupina
v Hrabové - rovněž spolupracuje se školou a z na-
šich žáků snaží se už nyní vychovat dobré ochrán-
ce veřejného i soukromého majetku. Družstvo mla-
dých požárníků, které čítá nyní 11 žáků, dobře
vede s. Janša.

Přáli bychom si, aby z našich žáků se stali
dobří občané, kteří by byli zdatnými pracovníky
i oporou naší obce. Mrzí nás, že několik jedinců -
žáků naší školy - dost dobře nechápe naše
úsilí dále zlepšovat zařízení naší školy a své-
volně je ničí (ulamování háčků v šatnách a pod.)
Věříme však, že v úzké spolupráci nás - vychova-
telů s rodiči žáků i s ostatními se práce, spoje-
ná s výchovou naší mládeže bude dařit.

Ladislav Helštýn,
zástupce ředitele

Několik slov o školní družině

V době, kdy byla v Hrabové dobudována základ-
ní devítiletá škola, byla při ní zřízena také
školní družina, která v roce 1957 měla v rozvoji
a významu mimotřídní výchovy již své pevné místo.

Význam správně prováděné mimotřídní výchovy
pro všestranný rozvoj osobnosti žáka byl zcela
průkazně dokázán výzkumy vědeckých pracovníků
u nás i v zahraničí a praxí nemalého počtu efek-
tivně pracujících zařízení.

Rozvíjení zdravé sebedůvěry, výchova ke ko-
lektivu, organizování aktivní činnosti, upevno-
vání návyků společenského chování, péče o mravní
a světonázorovou výchovu, o vytváření správných
mravních a charakterových vlastností, to
vše nelze zajistit bez některé z forem celodenní
péče.

Školský zákon z dubna 1948 poprvé určil po-
stavení družin mládeže v československé výchovné
soustavě jako výchovných zařízení pro žáky škol
poskytující základní vzdělání a od r. 1952 vyhlá-
ška ministerstva školství uvádí také jejich
účel:

Družiny mládeže se starají v době mimo škol-
ní vyučování o výchovu žáků škol prvního a dru-
hého stupně, o něž v této době nemohou pečovat
jejich matky, zejména proto, že jsou v zaměstná-
ní.

V roce 1957 důležitým dokumentem o rozvoji
mimotřídní výchovy žactva je organizační řád pro
práci se žáky v družině mládeže: Nyní ve školní
družině na prvním místě se provádí zájmová a rek-
reační činnost, pak teprve příprava na vyučování
a tělesnou výchovu. Mimoškolní čas žáků věnuje
se pobytu na volném vzduchu, hrám, sportu, výt-
varným i jiným pracím podle vlastních zájmů.
Školní družina zajišťuje žákům příznivé podmínky,
aby se mohli řádně a nerušeně připravovat na škol-
ní vyučování a ve spolupráci s učiteli věnovat
zvýšenou pozornost přípravě žáků se slabším pros-
pěchem. Pečuje se o zdarný vývoj žáků, vštěpuje
jim a upevňuje v nich hygienické a společenské
návyky.

Z toho je patrné, jak původní představa o
práci školní družiny, jako pokračování školního
vyučování ustupuje správnému názoru na družinu
jako zařízení doplňující všestrannou výchovu
žáků, zejména po stránce zájmové a rekreační.

Školský zákon r. 1960 prohlašuje školní dru-
žinu za součást základních devítiletých škol.

V práci mimotřídních zařízení se uplatňují
všechny složky výchovy, ovšem v jiném poměru, než
je tomu ve výchovně vzdělávací práci učitele, kte-
rý je vázán osnovami a práci uskutečňuje převážně
formou vyučovacích hodin, kdežto vychovatel má
podstatně víc volnosti nejen v časových možnos-
tech, ale i ve výběru forem a prostředků práce.

Jednou ze základních a podle všeobecného mí-
nění ze zkušeností vychovatelek (při diskuzích na
metodických sdruženích vychovatelek), nejdůleži-
tější podmínky úspěšné činnosti mimotřídního za-
řízení je dostatek vhodného a účelně řešeného pro-
storu pro žáky v době mimo vyučování. Charakteru
práce zařízení nejlépe vyhovuje, jsou-li provozní
místnosti umístěny v areálu školy, v klidném pro-
středí.

Proto při stavbě naší školy byly plánovány
pro školní družinu dvě místnosti a herna pro žáky
a kabinet pro vychovatelky v přízemí, blízko jí-
delny.

Avšak hned od začátku školního provozu se ne-
dostává pro školu tříd a místností pro dílny. Ve
dvou místnostech školní družiny se tedy vyučovalo
a žáci družiny mohli tam sice po vyučování pobý-
vat, ale zase jen ve školních lavicích, které ome-
zovaly prostor. Plánovaná herna byla zařízení jako

školní dílna, takže žáci družiny byli stísněni
v malém kabinetě pro vychovatelky.

Každý začátek je těžký. Za těchto podmínek
nemohla se školní družina zdárně vyvíjet a žáci
z družiny utíkali na volný vzduch.

Proto ředitelství školy postupem času uvol-
nilo pro školní družinu dvě třídy v prvním poscho-
dí školy, které pak mohly být patričně vybaveny
tak, aby žákům připomínaly domov.

Každým školním rokem hlásí se do naší družiny
průměrně padesát žáků, má tedy družina dvě
oddělení a může plnit poslání, které jí je určeno.
K dispozici má také školní tělocvičnu a hřiš-
tě, takže děti mohou mít dostatek možností pro
rekreaci.

Hodné a rozumné děti mají družinu rády a pi-
lně jinavštěvují. Neukáznění žáci, kteří se ne-
radi podřizují kolektivu a družinovému řádu se
snad někdy na družinu zlobí.

To pak velmi záleží také na spolupráci ro-
zumných rodičů a spolupráci učitelů.

Kdo by měl o školní družinu zájem, může nás
navštívit a přesvědčit se o práci a ukázněnosti
žáků v družině a pozměnit snad názor, že školní
družiny jsou zařízení jen pro hlídání dětí.

J. Rucká,
vedoucí vychovatelka

Anketa

Pionýři naší školy se těšili na oslavu 10.
výročí své školy. Rozběhli se mezi bývalé učite-
le hrabovské školy a besedovali s nimi o všem,
co je zajímalo. Zvědavost je dovedla tak daleko,
že se pokusili o malou anketu. Soudruhům učite-
lům, kteří učili v Hrabové ve školním roce 1957-
58, položili tři otázky:

- 1/ Máte nějaký veselý nebo příjemný zážitek s hra-
bovskými žáky?
- 2/ Těšíte se na shledání se svými bývalými
kolegy?
- 3/ Co přejete hrabovské mládeži do budoucna?

Bohuslav Cigánek, ředitel v.v.

1/ Příjemných zážitků v nové škole nebylo nijaký nadbytek, ale ten nejpříjemnější byl večer před slavnostním otevřením, když vše bylo hotovo k slavnostnímu zahájení. Seděl jsem dlouho se stavbyvedoucím Běhalem v nové ředitelně. Dostavil se pak i s.uč. L.Dluhoš a sprádali jsme perspektivy nové školy a těšili jsme se na práci v nových podmínkách. Tenkrát jsem si plně uvědomil, že jsem dostal slibu, danou rodičům při otevření dřevěné školy v lednu 1950, že než z Hrabové odejdu, přičiním se o stavbu nové školy. A tomuto slibu jsem dostal.

2/ Jak bych se netěšil na kolegyně a kolegy, s kterými jsem se tolik let denně setkával: Těším se na ně i z toho důvodu, že jsou mladší a já jsem měl mládí vždycky nesmírně rád.

3/ Co bych přál hrabovské mládeži? Aby spatřovala cíl života ve vzdělání a vědění, ne v honbě za premii a pochybnými finančními zisky. Přál bych jí, aby si byla vědoma, že jednou převezme po nás veškerou odpovědnost za vědní společnosti a aby se této povinnosti zhostila čestně v plném zdraví.

Milada Dědková, zást.řed.

- 1/ Když žáci pomáhali stavět novou školu.
- 2/ Velmi, protože jsme se dlouho neviděli.
- 3/ Aby dosahovala dobrých výsledků a byla vždy pilná.

Drahomíra Málková, učitelka ZDŠ Hrabová

- 1/ Vyjímečně veselou jsem nezažila.
- 2/ Velmi se těším, protože jsme se dlouho neviděli.
- 3/ Aby děti neničily to, co jsme za těžkých podmínek udělali.

Vlasta Tichá, učitelka ZDŠ Hrabová

- 1/ Vzpomínám si spíše na opačné zážitky.
- 2/ Těším.
- 3/ Aby se dětem v naší nové škole líbilo, aby do ní chodily rády a i po letech vzpomínaly s láskou na své soudruhy učitele.

Alena Šeremková, učitelka ZDŠ Hrabová

- 2/ Těším se, neboť si s nimi opět popovídám.
- 3/ Mnoho úspěchů do budoucna, hlavně v učení.



Ukázka TVORBY NAŠICH ŽÁKŮ

K 10. výročí naší školy jsme vyhlásili literární soutěž mezi žáky na téma "Naše škola". V soutěžících pracích mohla být zachycena minulost i přítomnost školy.

Výsledek posuďte sami. Otiskujeme nejlepší práce.

František Petrovský, učitel ZDŠ Hrabová

- 1/ Zažil jsem a hodně. Jednou v hodině výtvarné výchovy jsme kreslili naši novou školu. Uvelebili jsme se u hřbitova. Žák Josef Maceček, nejlepší malíř ve třídě, si vylezl na plot, aby měl lepší výhled. Těsně před dokončením práce dostal pozdrav ze špačí budky přímo na výkres, na kterém velmi pěkně nakreslil novou školu. Bohužel tento "ornament" jí krásy nepřidal.
- 2/ Ano, s dobrými přáteli se vždy rád setkávám.
- 3/ Aby si vážila pěkné školní budovy a aby dělala čest hrabovskému rodáku Vilému Závadovi, národnímu umělci.

Alena Petrovská, učitelka ZDŠ Hrabová

- 1/ Veselých i smutných příhod bylo dost a je velmi těžké některou z nich vybrat. Tak třeba jsem se dověděla, že krápníky vznikají, když je tam díra a průvan, že ovečka má na sobě svetr, jindy jsem hledala po všech šatnách bundu, která visela pokojně doma na věšáku, nebo zažila různé překvapení, připravená živým názorem - kočičkou nebo pejskem. Ráda si vzpomínám na celou řadu příhod po dobu působení, na všechny třídy, které jsem učila.
- 2/ Těším se na setkání s lidmi, se kterými se mi dobře spolupracovalo.
- 3/ Přála bych hrabovské mládeži, aby na školu a na učitele vzpomínala vždy pěkně, aby si třeba po letech vzpomněla s láskou na svou třídní nebo třídního, kteří s každou třídou prožili kus svého života.

Libuše Závadová, učitelka ZDŠ Hrabová

- 1/ O veselé zážitky není ve škole nikdy nouze. Mám-li se však vyznat z nejpříjemnějšího, pak je to pocit radosti při setkání se svými bývalými žáky, kteří se už dávno rozloučili se školou.
- 2/ Velmi se těším.
- 3/ Nalezení vzoru v bývalém žákovi hrabovské školy, národním umělci Vilému Závadovi. Dosažení maximálních výsledků v učení i v budoucím zaměstnání, spokojený a šťastný život v míru.

Naše škola.

Měla dívka hrabovská školu svou a bylo hodně dětí na ni jedinou. Ta škola velmi malá byla, lidé se starali, aby se nová postavila.

Když postavili velkou, novou školu, hned lidé z továren a dolů, svůj všechen čas uvolnili, aby dítkám svým školu postavili.

Škola stojí dlouhá léta, její moudrost neodkvétá, v ní vyrostly již stovky dětí. Jak ten čas rychle letí!

Libuše Železníková, 9c

Naše škola.



Škola je přísná, zářivá.
Jen pryč, pryč, ať nás zpátky nevolá !
Ta slova znějí jenom chvíli,
pak vrátit se chceme zas mezi vás, učitelé milí.

Jsmo zlí a nevděční,
vždyť když život nejvíc bolí,
vzpomínky na školu
rány nám zahojí.

U Tebe začíná vědy zrození,
snad život, vše životní vědění.
A až přijde devítka, základní školy konec náš,
od Tebe odejdem, školičko milá a Ty nám smutné
sbohem dáš.

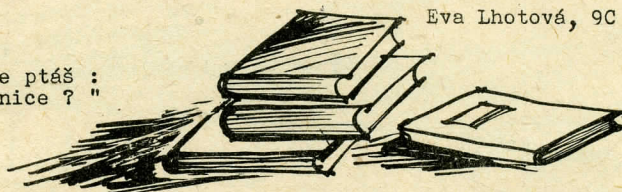
Dnes je Ti deset !
Jsi stále táž
a jako soudce přísný nejvíce,
zpytavě do očí nám hledíš a očima se ptáš :
" Jak výpočet dlouhý má životní rovnice ? "

Až jednou po letech
půjdu kolem Tvojích zdí,
zodpovím otázku Tvou,
jež dnes v očích Tvých se chví.

Dnes je Ti deset !
My milujem Tě, Tvoje děti,
jsi naše dobrá, ustaraná matka.
Ach, jak ta léta rychle letí !
Já loučím se, a na zem spadne
jedna velká rudá kapka.

Točí se vířivě, prudce.
Vytryskla přímo ze srdce.

Eva Lhotová, 9C



10LET ŠKOLY V HRABOVÉ

Kdo zná nynější školu v Ostravě - Hrabové u Šídlovce na Paskovské ulici, jistě není na pochybách, že je to nejhezčí škola v Severomoravském kraji. Jsou na ní hrdí učitelé i žáci. Je radost učit se ve slunných třídách, procházet se širokými chodbami o přestávkách, těšit se na hodiny tělocviku v moderně vybavené tělocvičně.

Od založení naší školy uplynulo deset let. Jen těžko si lze představit, jak se učily děti dříve. Ptáme se rodičů a starších sourozenců, listujeme v kronice obce Hrabové. A pomalu před námi vyvstává historie školy, pro nás již téměř neuvěřitelná a přece ne tak daleká.

Zpočátku byla v Hrabové jen národní škola, do měšťanky chodily děti až do Vratimova nebo do Zábřehu. Chodily pěšky, jezdily tramvají i autobusem. Kdo chtěl něco vědět, musel proto i něco obětovat. Obyvatelů v Ostravě přibývalo, průmyslové podniky rostly a potřebovaly nové byty pro své zaměstnance. Střed Ostravy již nestačil, stavěla se nová sídliště. Jedno z nich vyrostlo i v Hrabové, nazvané Šídlovec. Pro školu nastala kritická situace. Nebylo už dostatek místa pro nové žáky, a děti jsou zvědavé, učit se chtějí všechny. Stavba nové školy nebyla zatím možná, i když se s ní v budoucnu počítalo. V tom nejhorším pomohlo alespoň postavení dřevěného domku z Kyjovic, v blízkosti nynější pošty, kde bylo zahájeno vyučování 19. ledna 1950. Všichni obyvatelé Hrabové, učitelé i žáci věřili, že je to řešení dočasné. I když takové vyučování bylo spojeno s většími obtížemi, třídy byly přeplněny, chodby úzké, vybavení jen to nejnutnější, překonávali to vše spojenými silami a rádi, doufali, že v situaci nastane brzy příznivý obrát.

Tak plynul rok za rokem, ale na slíbenou novou školu se nedostávalo peněz. Učitelé muse-li při rostoucím počtu žáků ve třídách vyvíjet stále větší úsilí při vyučování. Počáteční nadšení opadávalo, všem ubývalo sil i trpělivosti. Bylo možno zůstat klidným, když dřevo domku pomalu, ale jistě po dobu pěti let trouchniví, když myši nalézají stále nová a lepší útočiště pro své početné rodinky, když v zimě se třídy nedají vytopit a když dokonce učitelé se začínají při energičtějším pohybu před nic netušícími žáky propadat do podlaží ?

A teď se řeklo - dost !

Všechny organizace obce se domluvily, zapojil se i patronátní závod se starou ocelárnou VŽKG a byla vyslána delegace na ministerstvo školství, aby se o stavbu nové školy v Hrabové zasadila na místech nejvyšších a nejpovolanejších.

Potom již události dostaly rychlý spád. V květnu 1955 bylo určeno místo pro stavbu nové školy. Spojením polí občanů Miloně, Míčka a Kaloe vznikla dostatečně velká a vyhovující stavební plocha. A když novou školu, tak tu nejmodernější !

To měli na paměti s. inženýři Švec, Eubeníček a Filiak, kteří vypracovali projekt výstavby školy. Všechno bylo předem promyšleno, vždyť na to bylo tolik let času !

A tak v říjnu 1955 začala práce na základech školy - na ocelobetonové vaně, v níž se shromažďuje spodní voda a je odčerpávána automatickými čerpadly. Pracovali všichni. Obyvatelé Hrabové organizovali pomocné brigády. Přišla vlna i vydatná pomoc staré ocelárny, patronátního závodu VŽKG. Během dvou let byla stavba dokončena, ústřední topení bylo zapojeno na kotelnu na Šídlovci. Na posledních úklidových pracích si dali záležet dělníci, učitelé i rodiče budoucích žáků naší školy.

A konečně nadešel ten slavnostní a všemi netrpělivě očekávaný den - 15. prosinec 1957, kdy bylo v budově školy v Hrabové zahájeno vyučování !

Nyní je na škole 500 žáků. Všichni sedávají v příjemně vytopených a slunných třídách, v pohodlných moderních lavicích a jsou rádi, že mají tu nejkrásnější školu v širokém okolí.

Jsou spokojeni učitelé i rodiče dětí a začínají na starou a nehezkou historii se stavbou školy pomalu zapomínat.

Antonie Štefková, 9C

